

POSTANOWIENIE

Dnia 17 czerwca 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Piotr Prusinowski

w sprawie z powództwa R.P.

przeciwko J. Spółce Akcyjnej w J.

o uznanie wypowiedzenia warunków pracy i płacy za bezskuteczne, przywrócenie do pracy i wynagrodzenie,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń

Spółecznych w dniu 17 czerwca 2025 r.,

skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Okręgowego w Rybniku

z dnia 24 października 2024 r., sygn. akt IV Pa 120/24,

I. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

**II. zasądza od powódki na rzecz pozwanej 915 zł (dziewięćset
pietnaście) z odsetkami z art. 98 § 1¹ k.p.c. tytułem zwrotu
kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 24 lipca 2023 r. R.P. wniosła o uznanie wypowiedzenia warunków pracy i płacy z dnia 24 stycznia 2023 r. za bezskuteczne, a w razie upływu okresu wypowiedzenia o przywrócenie do pracy na dotychczasowych warunkach pracy i płacy. Dodatkowo domagała się zasądzenia od pozwanej J. S.A. w J. dwumiesięcznego wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy.

Sąd Rejonowy w Jastrzębiu-Zdroju wyrokiem z dnia 18 czerwca 2024 r. oddalił powództwo. Powódka wniosła apelację, która wyrokiem Sądu Okręgowego w Rybniku z dnia 24 października 2024 r. została oddalona.

Powódka zaskarżyła wyrok Sądu odwoławczego, w skardze kasacyjnej wskazała na naruszenie przepisów postępowania, które miały istotny wpływ na wynik sprawy, to jest:

- art. 378 § 1 k.p.c. przez nierozpoznanie przez Sąd drugiej instancji zgłoszonego w apelacji zarzutu naruszenia prawa materialnego i wskazanie w uzasadnieniu wyroku, że zarzuty powódki sprowadzają się w zasadzie do odmiennej od Sądu Rejonowego oceny materiału dowodowego, podczas gdy pierwszy z wymienionych w apelacji zarzutów dotyczył naruszenia art. 265 § 1 i 2 w związku z art. 42 § 1 k.p., co w konsekwencji doprowadziło do powielenia przez Sąd drugiej instancji błędnych ustaleń faktycznych dokonanych przez Sąd pierwszej instancji w zakresie ustalenia przyczyn niezłożenia przez powódkę w terminie pozwu o przywrócenie do pracy i odszkodowanie;

- art. 368 § 1 pkt 4 w związku z art. 381 w związku z art. 235² § 2 w związku z art. 391 § 1 k.p.c. przez bezzasadnie pominięcie przez Sąd drugiej instancji - wskazanych w apelacji wniosków dowodowych powódki i niewskazanie podstawy prawnej pominięcia, mimo wykazania przez powódkę, iż potrzeba ich powołania wyniknęła po wydaniu przez Sąd pierwszej instancji wyroku, co w konsekwencji doprowadziło do powielenia przez Sąd drugiej instancji błędnych ustaleń faktycznych dokonanych przez Sąd pierwszej instancji w zakresie ustalenia przyczyn niezłożenia przez powódkę w terminie pozwu o przywrócenie do pracy i odszkodowanie.

W ocenie powódki, zważywszy na zgłoszone podstawy, skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, co pozwala na jej przyjęcie do rozpoznania merytorycznego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W skardze kasacyjnej nie wskazano okoliczności dających podstawę do jej przyjęcia do rozpoznania. Staje się to zrozumiałe, jeśli uwzględni się, że stosownie

do art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c. skargę można oprzeć na naruszeniu przepisów postępowania, jeżeli uchybienie to mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy. Skarżący musi zatem wykazać, że następstwa wytkniętej w skardze wadliwości postępowania i orzekania były tego rodzaju (bądź skali), iż kształtowały lub współkształtowały treść kwestionowanego w sprawie orzeczenia (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 10 lutego 1997 r., I CKN 57/96, OSNC 1997 nr 6-7, poz. 82; z dnia 24 października 2006 r., II PK 38/06, LEX nr 950620 oraz wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 17 marca 2006 r., I CSK 63/05, LEX nr 179971; z dnia 5 grudnia 2007 r., II PK 103/07, LEX nr 863973; z dnia 16 czerwca 2011 r., III UK 213/10, LEX nr 950436). Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 9 lipca 2014 r., I PK 316/13 (LEX nr 1511811), wyraził trafny pogląd, że w sytuacji, gdy skarga kasacyjna nie zarzuca obrazu jakiegokolwiek przepisu prawa materialnego stanowiącego podstawę wyrokowania sądu odwoławczego, to w konsekwencji nie jest możliwa ocena, czy naruszenie przepisów prawa procesowego wskazanych przez nią w podstawie kasacyjnej mogło mieć - rzeczywiście - istotny wpływ na wynik sprawy, czego wymaga art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c. Nie chodzi przy tym o czysto teoretyczną możliwość takiego wpływu, lecz o wykazanie, że w okolicznościach danej sprawy ten wpływ był (mógł być) realny, a można to stwierdzić dopiero wówczas, gdy w skardze zostanie podniesiony adekwatny w konkretnych okolicznościach faktycznych zarzut obrazu prawa materialnego (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2014 r., I PK 208/13; LEX nr 16460590). Stanowisko to jest ugruntowane w orzecznictwie Sądu Najwyższego.

W rezultacie, jeśli strona w skardze kasacyjnej zarzuca wyłącznie naruszenie przepisów postępowania, to z uwagi na niespełnienie wymogu określonego w art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c. nie sposób twierdzić, że skarga ta jest oczywiście uzasadniona w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Należy wręcz powiedzieć, że jej przyjmowanie do rozpoznania jest oczywiście bezcelowe, gdyż w trakcie merytorycznej oceny zgłoszone zarzuty nie będą mogły zostać uwzględnione.

Niezależnie od powyższego, trzeba przypomnieć, że podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów (art. 398³ § 3 k.p.c.), a Sąd Najwyższy związany jest ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia (art. 398¹³ § 2 k.p.c.). Wymóg

ten ma znaczenie, jeśli weźmie się pod uwagę, że powódka w zgłoszonych podstawach koncentruje uwagę na ustaleniach faktycznych. Zwalczanie uznanych za miarodajne przez Sąd odwoławczy faktów jest w postępowaniu kasacyjnym niedopuszczalne, a to oznacza, że skarga kasacyjna zmierzająca w tym kierunku nie może być oczywiście uzasadniona.

Dlatego Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. i art. 98 § 1 k.p.c. w związku z art. 99 k.p.c. orzekł jak w sentencji.

[SOP]